



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1741	Μεγάλη Τετάρτη βράδυ 11 Ἀπριλίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἰούδας καὶ Ἰουῖδες

«...Πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ (ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου) παραδίδοται» (Λουκ. 22,22)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, στις ἐκκλησίες μας ἀψάλλεται ὁ ὄρθρος τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Τί ἐορτάζουμε; Τέσσερα πράγματα: πρῶτον τὸν ἱερὸ *Νιπτήρα*, δεύτερον τὴν παράδοσι τῶν ἁγίων Μυστηρίων, τρίτον τὴν ὑπερφυᾶ προσευχή, καὶ τέταρτον τὴν προδοσία τοῦ Ἰούδα. Θὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν **προδοσία**.

Στὰ πάθη τοῦ Κυρίου, στὸ δράμα αὐτὸ τῶν δραμάτων, πολλὰ πρόσωπα λαμβάνουν μέρος καὶ παίζουν κάποιο ρόλο κεντρικὸ ἢ δευτερεύοντα. Ὅσοι συνήργησαν στὴν σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ ἔχουν ἐνοχὴ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη. Ἄλλὰ **τὸ πιὸ σκοτεινὸ πρόσωπο** ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ Ἰούδας. Γιατί; Τὸ ἀκοῦμε στὴν ὑμνολογία. Τὰ τροπάρια τὸν ὀνομάζουν μὲ πολλὰ ἐπίθετα: «*δόλιον*», «*ὑποκριτὴν*», «*ἐπίβουλον*», «*διάβολον*», «*δυσσεβῆ*»... Ἐκφράζουν τὴν κοινὴ ἀγανάκτησι κατὰ τοῦ προδότου. Στὴν πατρίδα μας, σὲ πολλὰ μέρη, ἡ ἀποστροφή ἐκφράζεται καὶ μὲ λαϊκὰ ἔθιμα –φτειάχνουν π.χ. ἕνα ὁμοίωμα τοῦ ἀπὸ ἄχυρο καὶ τὸ καΐνε–, τὰ ὁποῖα βέβαια καταδικάζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Πάντως καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἐνῶ γιὰ τὰ ἄλλα πρόσωπα (π.χ. τοὺς στρατιῶτες ἢ τὸν ἐκατόνταρχο Λογγίνο) εἶνε ἐπιεικέστερη, τὸν Ἰούδα τὸν στηλιτεύει αὐστηρὰ μὲ λέξεις ἀστροπελέκια. Γιατί ἄραγε;

Οἱ ἄλλοι δὲν γνῶρισαν τὸ Χριστὸ ἀπὸ κοντά. Ὁ Ἰούδας **ἦταν στὸν στενὸ κύκλο τῶν μαθητῶν**, ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐξέλεξε ὁ Κύριος γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ κήρυγμα τοῦ στὸν κόσμον. Κάθισε τρία χρόνια κοντά του, ἤκουσε τὴ διδασκαλία του, εἶδε τὰ θαύματά του, δέχθηκε τὴν ἀγάπη καὶ τὰ δῶρα του. Συνεπῶς ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀφωσιωμένος στὸ Χριστό. Καὶ ὅμως τὸν πρόδωσε. Τί συνέβη μέσα του;

Ἡ ἐξήγησι ποὺ δίνει στὸ μυστήριον ἡ ἁγία Γραφή εἶνε, ὅτι νικήθηκε ἀπὸ ἕνα πάθος: τὴ **φιλαργυρία**. Μὲ καλὴ διάθεσι ἀκολούθησε τὸν Κύριον. Στὸν ὄμιλον τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ

ἀνέθεσαν νὰ ἔχη τὸ γλωσσόκομον, τὸ ταμεῖον τους, ποὺ δὲν ἐτροφοδοτεῖτο βέβαια οὔτε ἀπὸ τοὺς φαρισαίους οὔτε ἀπὸ τὸν καίσαρα: οἱ εἰσφορὲς προέρχονταν ἀπὸ ζηλωτὰς πιστοὺς καὶ κυρίως εὐσεβεῖς γυναῖκες. Ἀπὸ ἑξοικονομοῦντο τὰ ἀναγκαῖα γιὰ μία λιτὴ συντήρησι τοῦ κοινοβίου καὶ κάποια ὑλικὴ βοήθεια γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Ταμίας ἦταν ὁ Ἰούδας. Στὴν ἀρχὴ ἐπρόσεχε. Ἄλλὰ κάποια στιγμή τοῦ ἤρθε ἐκεῖ ὁ πειρασμὸς τοῦ χρήματος. Τὸν ἐνωχλοῦσε, κι αὐτὸς σιγὰ - σιγὰ ἀρχισε νὰ κλέβη ἀπὸ τὸ ταμεῖον μερικὰ νομίσματα καὶ νὰ σχηματίζη δικό του πουγγί. Αὐτὸ ἔγινε ἡ ἀχίλλειος πτέρνα του, τὴν ὁποία βρῆκαν κ' ἐκμεταλλεύθηκαν οἱ ἐχθροί. Τὸν πλησίασαν, τοῦ ὑποσχέθηκαν χρήματα γιὰ νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν Διδάσκαλον, καὶ συμφώνησε. Ὁρίσαν καὶ τὸ τίμημα τοῦ ἀτιμήτου: τριάκοντα ἀργύρια! ποσὸ εὐτελές, μὲ τὸ ὁποῖο μόλις ἀγόραζαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕνα δοῦλο. Ἔτσι ὁ Ἰούδας πρόδωσε τὸ Χριστό.

Μετὰ ὅμως, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Χριστὸς καταδικάστηκε, τὸν ἔζωσαν οἱ τύψεις. Δὲν ἄντεξε. Πῆρε τὰ ἀργύρια, πῆγε στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, τοὺς τὰ πέταξε στὰ μοῦτρα καὶ εἶπε: «*Ἥμαρτον παραδούς αἷμα ἀθῶνον*» ἀμάρτησα, παρέδωσα ἕναν ἀθῶον, εἶμαι ἐνοχος γιὰ τὸ αἷμα του (Ματθ. 27,4). Μεταμελήθηκε, ἀλλὰ δὲν μετανόησε εἰλικρινά· γι' αὐτὸ μετὰ ἀπελπίστηκε τελείως –μεγάλον κακὸ ἢ ἀπελπισία–, πῆρε σκοινὶ καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ ἕνα δένδρον. Ἔτσι **αὐτοκτόνησε**. Τέτοιο οἰκτρὸ τέλος εἶχε ὁ Ἰούδας. Καὶ τέτοιο θὰ ἔχουν ὅλοι οἱ προδότες.

Ἄς κατακρίνουμε, ἀγαπητοί μου, τὴν προδοσία: γιὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰούδα νὰ αισθανθοῦμε λύπη. **Νὰ ἐξετάσουμε ὅμως βαθειὰ τὸν ἐαυτό μας**, γιὰτὶ κάποιος Ἰούδας κρύβεται καὶ σ' ἐμᾶς. Ἄντὶ νὰ καίμε ὁμοιώματά του, προτιμότερον νὰ κάψουμε τὸν ἔσω «Ἰούδα», τὴν φιλαργυρία μας. Ὁ Ἰούδας εἶνε παράδειγμα πρὸς

ἀποφυγήν. Διότι τὸ μικρόβιο τῆς φιλαργυρίας ὑπάρχει στὰ βάρη ὄλων σχεδὸν τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ χρῆμα εἶνε φοβερὸς πειρασμός. Ὁ Τζοβάννι Παπίνι, ἕνας ἄπιστος καὶ ἄθεος ποὺ κατόπιν πίστεψε, μελέτησε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἔγραψε τὸ περίφημο βιβλίον «Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ», ὀνομάζει ἐκεῖ τὸ χρῆμα «κοπριά τοῦ διαβόλου». Αὐτὸ δαιμονίζει τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶνε πόλος ἔλξεως, δημιουργεῖ μαγεία. Λίγοι μένουν ἐκτὸς τῆς ἐπιρροῆς του.

Δὲ λατρεύουμε τὸ Χριστό, ψέματα λέμε· τὸ χρυσὸ λατρεύουμε. Ποιὸς ὑπολογίζει τὴν ἀρετή; Σκοπὸς εἶνε τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖο προσπαθοῦν ν' ἀποκτήσουν ὄχι μὲ τὸν τίμιον ἰδρώτα. Γιατὶ πρέπει νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια· **μὲ τὸ Εὐαγγέλιο κανεὶς δὲν γίνεται πλούσιος**. Ὁ πλοῦτος κατὰ κανόνα συνδέεται μὲ τὴν ἀδικία. Τὸ γνωρίζουμε αὐτό. Δὲν περιμέναμε νὰ ἔρθῃ ὁ Μὰρξ γιὰ ν' ἀπευθύνῃ κατηγορητήριο ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἦρθε ὁ Χριστός. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, εἶνε κλεμμένες μερικὲς ἀλήθειες. Δὲν διαφωνοῦμε στὸν οἰκονομικὸ τομέα. Ἡ διαφωνία μας εἶνε ἄλλοῦ. Εἶπαν κάποιες ἀλήθειες οἱ μαρξισταί, ἀλλὰ εἶπαν κ' ἕνα πελώριο ψέμα, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ εἶνε τὸ σφάλμα, ποὺ ἀρχίζουν νὰ συναισθάνωνται.

Προσέξατε πῶς χαρακτηρίζει ἀπόψε ἡ ὑμνολογία τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰουδα; Ἀπευθύνεται στὸν φιλάργυρο ἄνθρωπο καὶ λέει· «... *Φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν*». Τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας τὸ ὀνομάζει «*ἀκόρεστον*», **πάθος ποὺ δὲν χορταίνει**. Ἀνήκει στὰ πάθη ποὺ δὲν ἱκανοποιοῦνται. Ὁ σαρκολάτρης μπορεῖ νὰ ἔρθῃ στιγμὴ ποὺ ἀηδιάζει τὴ σάρκα, ὁ ἔρωτας τῆς φιλαργυρίας εἶνε ἀχόρτατος. Θέλει τὰ δέκα νὰ τὰ κἀνῃ εἴκοσι, τὰ εἴκοσι νὰ τὰ κἀνῃ σαράντα, τὰ σαράντα ὀγδόντα..., καὶ δὲ λέει νὰ σταματήσει. Ἡ θάλασσα μπορεῖ νὰ πῆ στὰ ποτάμια, φτάνει δὲν θέλω ἄλλα νερά· ὁ χάρος μπορεῖ νὰ πῆ στοὺς νεκροθάφτες, Δὲν θέλω ἄλλους νεκρούς· ὁ φιλάργυρος ὅμως ποτέ δὲ λέει φτάνει.

Ἡ φιλαργυρία **ἐξέθεσε τὴ φτωχὴ μας πατρίδα** διεθνῶς. Ἡ ὀκνηρία, ἡ ἐλαστικὴ συνείδησις, ἡ ἀπάτη, οἱ εὐκόλες παροχές, τὸ ἄφθονο χρῆμα, τὸ μαῦρο κέρδος, οἱ καταχρήσεις, ἡ δωροδοκία, ἡ φοροδιαφυγή, ὅλα αὐτὰ ὑπονόμευσαν τὴν Ἑλλάδα. Χίλιες φορὲς φτωχαδάκια, ὑπάλληλοι μὲ τιμὴ καὶ ὑπόληψι καὶ καθαρὸ τὸ μέτωπο, παρὰ πλοῦσιοι κ' ἑκατομμυριοῦχοι μὲ ἐπιταγὰς στὶς ξένες τράπεζες. Νὰ τὰ θύματα τῆς φιλαργυρίας, νὰ πῶς ἡ πατρίδα μας ἔγινε ρεζίλι. Δικαιώσαμε, δυστυχῶς, τὸ γαλλικὸ λεξικὸ Λαρούς, τὸ ὁποῖο ἔλεγε ὅτι Ἑλληνας (Grek-Γκρέκ) ἴσον κλέφτης. Ἔτσι εἶνε.

Ἀποκτήσαμε τὸν τίτλο τοῦ κλέφτη, τοῦ ἀπατεώνα, τοῦ καταχραστοῦ. Νὰ λοιπὸν οἱ σύγχρονοι Ἰουδαί, ποὺ γλυκάθηκαν ἀπὸ τὰ χρήματα. Καὶ νὰ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἀθάνατο.

Οἱ πρόγονοί μας ἔλεγαν· «*Πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος*» (Πλάτ. Νόμ. 5,728Α· Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί σ. 70). «Ἐνα δράμι ἀρετῆς ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς. Τώρα τὰ λησμονήσαμε αὐτά. Ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἱστορία μας καὶ τελειώνω. Μετὰ ἀπὸ τὴν νίκη τοῦ Μαραθῶνος πανικόβλητοι οἱ Πέρσες ἐγκατέλειψαν τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἔσπευσαν στὰ πλοῖα νὰ σωθοῦν, καὶ ἄφησαν στὴν πεδιάδα λάφυρα - πλοῦτο ἀμύθητο στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἑλληνες ὤρισαν νὰ τὰ φυλάῃ τὴ νύχτα ὁ Ἀριστείδης· κι αὐτὸς δὲν ἄγγιξε οὔτε ἕνα ὀβολὸ περσικὸ, δὲν πῆρε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του οὔτε ἕνα χρυσὸ νόμισμα. Πέθανε φτωχὸς καὶ ἐτάφη δημοσίᾳ δαπάνῃ. Ὡ πατρίδα, ποῦ εἶνε οἱ Ἀριστείδες σου; Καὶ ὄχι μόνον τὸν καιρὸ ἐκεῖνο. Καὶ στὰ χρόνια μας ἕνας Πλαστήρας, ἥρωας - θρυλός, πέθανε πάνω σ' ἕνα στρατιωτικὸ ράντζο πάμπτωχος.

* * *

Ἔχουμε πικρὰν πεῖραν τοῦ πειρασμοῦ τῶν χρημάτων. Μᾶς ἦρθαν μὲ δολάρια ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ οἱ **χιλιασταί**, ν' ἀγοράσουν ὀλόκληρη ἔκτασι στὴ Θήβα καὶ νὰ τὴν κάνουν κέντρο τους γιὰ ὅλα τὰ Βαλκάνια. Καὶ πῆγε ὁ δεσπότης καὶ εἶπε στοὺς κατοίκους· Παιδιά, μὴ δέχεστε τὰ χρήματά τους, εἶνε τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα! Δὲν εἶμαι κράτος, δὲ ζηλεύω τὴν κοσμικὴ ἐξουσία. Ὅσο ἔχω μιὰ κλωστή τοῦ ράσου μου, δὲν ἔχω ὅλες αὐτὲς τίς ἐξουσίες. Ἄν ὅμως ἤμουν κυβερνήτης, δὲν θὰ ἐπέτρεπα νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν πατρίδα μας αὐτοὶ οἱ ξένοι. Οἱ ἴδιοι ἦρθαν καὶ στὴν περιφέρειά μας καὶ πῆγαν στὴν Πτολεμαΐδα ν' ἀγοράσουν μιὰ αἶθουσα, ποὺ τὴν εἶχε ἕνας φτωχὸς ἀπὸ τὸν Πόντο. Μόλις ὅμως ὁ παπᾶς τὸν ἐνημέρωσε ὅτι αὐτοὶ εἶνε χιλιασταί, ὁ Πόντιος εἶπε· Ὅλα τὰ δολάρια τῆς Ἀμερικῆς νὰ μοῦ δώσουν, δὲν δέχομαι ἐμένα τὸν παπποῦ μου τὸν κρέμασαν οἱ Τοῦρκοι, γιὰ τὴν πίστι μας τὰ πάντα θυσίασαμε.

Ἔχει ἀκόμα ὁ τόπος αὐτὸς τέτοιους ἀνθρώπους ποὺ εἶνε **ἀνώτεροι τοῦ χρήματος**. Βλέποντας σήμερα τὸ κατάντημα τοῦ Ἰουδα καὶ τῶν συγχρόνων Ἰουδαίων, νὰ κλάψουμε καὶ νὰ πενήθσουμε. Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς δώσῃ ἰδανικά. «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*», γιὰ νὰ ζῆσῃ ἡ Ἑλλάς αἰώνιως καὶ νὰ ὑμνῇ Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**